

Olv.: Ez 11-12.15-17 – 1Kor 15,20-26.28 – Mt 25,31-46

Az utolsó ítélet

## **KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL**

### ***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a Testvéreket Krisztus Király ünnepén. Mi az Ő népe vagyunk, ennek az egészen sajátos királyságnak a polgárai. Ezen a mai vasárnapon elsősorban az a gondolat kerül előtérbe a mindennapok embere világában:

### ***Valami nincs rendben ezen a földön!***

Igazságszolgáltatásra várunk valahányan. Sajátos ez az igazságszolgáltatás is, mert Krisztus szolgáltat igazságot, akit *igazságtalanul megöltek!* Ezen a mai vasárnapon ennek a világnak az egyensúlyáért imádkozunk. Tehetünk is ezért valamit, mert ma a szegények céljaira lesz a perselygyűjtés. A Magyar Katolikus Egyház szegényekért vállalt programjai valósulnak meg ebből.

### ***Szentbeszéd***

Kedves Testvérek!

Ezzel a megállapítással kezdtem a szentmisét, amit oly sokszor ismételnék mi emberek: Valami nincs rendben ebben a világban. Igazságot kellene szolgáltatni. Nem egyszer cinikusan föl is tesz a kérdést az emberek: Van igazság a földön? Ez a mai vasárnap nagyon fontos üzenetet hordoz, bár egy idillikus képpel találkozunk. Egy Pásztor és a nyája képével, aki igazságot tesz a juhain között. Egyik vagy a másik oldalra állítja őket, a saját szempontjai figyelembe vételével. Az ítélettel kapcsolatosan használja a Szentírás ezt a képet.

Ma, Krisztus Király vasárnapja a Királlyal szembesít bennünket, aki Bíró is. Ez a szembesítés eléggé megzavar bennünket, mert Jézusról nem ez a kép alakult ki bennünk. Nem gondoljuk Királynak abban az értelemben, ahogy erről általában gondolkodunk. Eszünkbe sem jut, hogy Krisztust Bíróként lássuk. Hiszen Ő értünk Emberré lett, egy lett közülünk, Testvérünk lett és életünk szolgálatába szegődött. Az ember ha ítéletről hall, másra gondol. Hatalmas erők, világrengető erők megnyilatkozására gondolhatnánk akkor, amikor Krisztus ítélkezik a világ fölött.

Nem ilyen erőről van szó. Krisztus világot formáló erőkre hivatkozik. A napi cselekedetekben világot formáló erő rejtőzködik. Megbillent a világ egyensúlya. Krisztus itt olyan erők megjelenésére utal, amelyek a világ megbillent egyensúlyát helyreállíthatják. Hatalmas erőkről van szó, egész életünket érintő erőkről, az üdvösségünkről vagy a kárhozatunkról. Szentatyánk egy negyven évvel ezelőtti írásában arról elmélkedik, hogy nekünk embereknek mekkora ajándék az, hogy

***a mi Bíránk az a Jézus, aki értünk Emberré lett,  
aki ismeri a mi világunkat, ismer bennünket embereket.***

Minden jóra számíthatunk. Hiszen ez a Jézus irgalmas. Ez a Jézus szeret bennünket. Mindenképpen jó lenne, ha szembesülnénk ezzel a Krisztussal, aki ilyen értelemben a Bíránk is. A szeretettel mindig vissza lehet élni, de ugyanakkor azt is tudjuk, hogy a szeretet határtalan. A szeretetre mindig számíthatunk. A szeretettel csak visszaélni lehet. Ne éljünk vele vissza. Mindig számítsunk rá! Ez egy hatalmas nagy lehetőség.

***A mai ünnep üzenete nem is az ítélet,  
hanem az egész evangélium, az örömhír,  
az Isten üzenetének az összefoglalása.***

Hónapokkal ez előtt elméltünk az igazi Krisztus-képről. Gondoljunk arra vissza, mit is vártak a zsidók? Milyen Messiást vártak és Krisztus beteljesítette-e a várakozásukat? Amikor Krisztus szembesült a nép gondolataival, akkor mindent megtett, hogy felrázza őket ebből a hamis világból. Amikor az apostoloknak arról beszélt, hogy miért is jött erre a földre, akkor ők sem értették meg. Mi is nagyon nehezen értjük meg Krisztust. Arról beszélt, hogy Ő minket szolgál, értünk szenvedni, meghalni is kész, mert ez az Isten akarata. Csak így fejezheti ki Isten szeretetét irántunk, hogy mindent odaad, az életét is. Az értetlenkedő apostoloknak azt mondja: egyelőre hallgassatok erről, úgy sem érti meg a nép. Jézus föltámadása után értették meg az apostolok, hogy

***ez az igazi Krisztus-kép.  
A szolgáló Krisztus, az értünk önmagát föláldozó Krisztus.  
A megmentésünkért szolgáló Krisztus.***

Ezt a képet mélyítsük el magunkban. Abban a világban, amikor ez a történet elhangzik, egyértelmű volt ez az eszme, hogy a bajban lévőket befogadták. A zsidók akkori világában ez magától értetődő és természetes volt. A döntő az, hogy Jézus ezt kiszélesíti, kiterjeszti az egész világra. Minden emberre kötelezővé teszi a befogadást.

***Aki titeket befogad, Engem fogad be.  
Aki egy gyermeket befogad az Én nevemben, az Engem fogad be.***

Ezt az üzenetet bízta az apostolokra. Ezt az üzenetet hirdeti az egyház az idők végezetéig. A világ egyensúlya csak így állítható helyre, hogy ezekre a bajban lévőkre, egyszóval a szegényekre odafigyel az ember.

Krisztus beszél arról, hogy az ítéletnek mi a mércéje. Egyetlen mércéje van, meglátjuk-e Őt a szegényekben? Egészen más értékrend ez, mint amit mi ebben a világban megtanulunk, amit ránk akarnak erőltetni. Amire igazából szívünk mélyéből vágyakozunk, mert szeretnénk valamit elérni. Szeretnénk nagyok lenni, szeretnénk fontosak lenni. Természetes emberi törekvés ez. De nem lehet az ember számára elegendő. Akinek ez elég, az az ember nem tud mit kezdeni azzal a másik emberrel, aki bajban van.

***Ezért mondja Jézus, hogy egyetlen mérce ami számít,  
meglátni Őt a szegényben.***

Mi keresztények oly sokat elmélkedünk arról, hogy megtaláljuk Krisztust. Keressük, szeretnénk behívni az életünkbe. Nem biztos, hogy jó helyen keressük.

Ott kell keresni, ahol van.  
 Ő mondja, amit egynek tesztek, Nekem teszitek.  
 Ott kell keresni:  
     a betegeknel,  
     a fogyatékkal élőknel,  
     a hajléktalanoknál,  
     a börtönben lévőknél,  
     az éhezőknel, szomjazóknál,  
     a kirekesztetteknel,  
     az igazságot keresőknél.  
 Ott van. Ő mondja.  
 Ne másutt keressük!

Minden szeretetszolgálatnak ez a célja. Ezt az igazságot erősíti. Ez az egyház feladata is. El kell gondolkodni azon, hogy milyen világban élünk. Ez a világ nagyon keményen vallatja a felekezeteket. Ez a világ nagyon keményen rákérdez a különböző vallások képviselőire. Nem lehet ezt a kérdést félretolni.

Mi, akik Jézus követői vagyunk,  
 mi akik az egyház tagjai vagyunk,  
 szembesülünk ezekkel a kihívásokkal, mert minden azon dől el,  
 hogy tudunk-e valamit mondani a szegényeknek.  
 Tudunk-e valamit tenni a szegényekért.  
 Foglalkozunk-e a társadalomban tapasztalható igazságtalanságokkal.  
 Milyen mértékben vetjük be magunkat, hogy ezek megszűnjenek.

A világ ezeket a kérdéseket szembesíti velünk. A küldetésünk egyszerűen erről szól, hogy a világban jelenlévő Krisztust megmutassuk az embereknek. Ezt a Krisztust, aki az elhagyottakban van. Az, hogy mi most itt vagyunk, ez kegyelmi töltekezést jelent. Megkapjuk a Szentlélek erejét, mert nagy erőre van szükség ahhoz, hogy e szerint a krisztusi mérce szerint éljünk.

Testvérek!

Tudomásul kell venni, - és ezt most nem felelőtlenségre bátorítva mondom – ez az egyetlen szempont az ítéletnél. Semmi más nem szerepel. Ez nem azt jelenti, hogy akkor tegyük amit akarunk, csak legyünk jók a szegényekhez. Nem erről van szó. A rosszat kerülni kell, mert a rossz mindig útjában van a jónak. De a mérce ez. Nem elegendő az elhatározás. Csak a cselekedet számít. Mindannyian induljunk el ezen az úton. Ezen dől el emberi sorsunk, egyáltalán az, hogy emberek vagyunk-e?

XXIII. János Szentatya halálakor az egész világ odafigyelt erre a csodálatos emberre. A XX. század legnagyobb pápája volt. Ő volt az, aki a Szentleket behívta a mi világunkba. Amikor ez a pápa meghalt, a sok-sok megnyilatkozás közül egy autóbusz vezető mondata járta be az egész világot. Szinte minden megemlékezésben szerepelt ez a mondat: *“Ez az ember megmutatta nekünk, hogy emberek vagyunk.”* Ez a roppant egyszerű mondat. Igen, mert minden ezen áll vagy bukik. Az egymással való kapcsolatunkban képesek vagyunk-e egymásnak ezt az ajándékot adni, hogy emberek vagyunk. Az, hogy a másik ember ember, az a kapcsolatunkon múlik.

Éppen evvel a pápával történt, amikor első nyilvános szereplésekor megjelent valahol és ott volt a hatalmas tömeg és a második, harmadik sorban meglátta egy régi barátját. Levette a pápai pireolusát és azzal integetett neki. Erre egy professzor hangosan megjegyezte: "Ez a pápa mikor tanulja már meg, hogyan kell pápaként viselkedni." Nem a professzor úr szerint tanult, hanem a Mester szerint, Jézus Krisztus szerint, aki megmutatta mindenkinek, mit jelent embernek lenni. Megmutatta a szegényeknek ez a Jézus a vakoknak, a bénáknak, a sántáknak, az utcalányoknak, a vámszedőknek, a farizeusoknak, megmutatta mindenkinek, mit jelent embernek lenni, amikor találkoztak Vele. Ez a pápa ettől a Jézustól tanult.

Testvérek!

Jézus a Mesterünk! Csak Jézustól tanulhatjuk meg, mit jelent élni, hogyan kell élni. Tudunk-e úgy élni egymással, hogy egymásért felelősséget érzünk és együtt megyünk úgy az utunkon, hogy Isten felé közeledünk.

Egy nagyon kedves életképpel fejezem be. Egy tanulságos, kedves és friss legenda. Az egyik rabbi, Lőb Mózes, itt Kelet Európában élt, írta ezt a történetet. Azt gondolta el, hogy mi lesz vele, amikor meghal. A következőt írta le. Odakerül szent Péter elé és megállapítja, hogy a törvényektől már megszabadult, azokkal már többé nincs gondja. A zsidóknál a törvény tisztelete elképesztően erőteljes. Számunkra felfoghatatlan. Az egy másik kérdés, hogy be tudják-e tartani? Mi se tudjuk betartani, senki. De ez is nagy dolog, hogy a törvényt, az Isten szavát mindenkinek fölé emelik. Meghal Lőb Mózes. A törvényektől megszabadult. Most már csak az Isten akaratával van gondom. Azt hogyan lehet teljesíteni?

Arra jutott a mennyország kapujában, hogy ő az Isten akaratát nagyon nehezen tudja teljesíteni és ettől kezdve neki a bűneiért vezekelni kell és azzal zsupsz, belevetette magát a pokolba. Nincs más útja, gondolta. Nagy riadalom támadt a mennyben, mert jött az utasítás, hogy a tüzet eloltani a pokolban. Erre az ott lévők mind a rabbi felé néztek, hogy, hogy? Mi van itt? Még inkább zavar támadt a mennyben. Ez után mit teszünk? Mi van a pokol intézményével? Megy az üzenet a pokol felelősének, hogy a rabbit ki kell vezetni. Még sem lehet ilyen igazságtalanságot, hogy mindazok akik a pokolba jutottak, azok most mind megszabaduljanak. Mire közli a rabbi, hogy köszönöm szépen, nem megyek ki a pokolból, csak akkor, ha mindenki jöhet velem. Mindenki mehetett vele!

Kedves legenda, egy álom ha így tetszik. Mi ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy vagy mindannyian az Élet felé megyünk, vagy a pokol felé. De Isten az irgalom Istene, Isten a szeretet Istene. Éppen ezért fogjuk meg egymás kezét és vigyünk magunkkal azokat is, akik nélkülünk élni sem tudnak.

*Akkor ez az Élet útja.  
Ez az út az ítéletünk útja és  
ez az ítélet valóban az Isten szeretetéről szól.*

+ A M E N +